

Kuuma kesähiki valui ohimoilla ja syöpä leijaili ilmassa. Kylmä olut, nauru ja mökki. Kuin suo, kuokka ja Jussi nuo kolme asiaa olivat kietoutuneet toisiinsa. Jokainen tarvitsi toistaan toimiakseen. Ja mikäpä siinä tuoreena ylioppilaana kesäpäiviä viettellessä. Hattu ja huolet narikkaan heitettynä. Silti lepo tuntui jotenkin väkinäiseltä, ikäänkuin ansaitsemattomalta. Ei töitä, koulua tai mitään muutakaan toimintaa. Pelkkää kaljanjuontia ja tyhjämpäiväiselle paskalle nauramista. Ei tyttöä, ei mitään mihin tarttua. Vain pelkkää hetken huumassa tulemistä ja menemistä. Pelkkää boheemia hedonismia. Kyllä sitä se oli. Jatkuvaa valumista kohti nirvanaa matkalla helvettiin. Hah, naurahdin mielessäni ja sytytin tupakan. Savu upposi syvälle keuhkoihini ja nikotiini ryntäsi kehooni, enkä minä ollut mikään sitä estelemään. Keuhkollinen toisensa perään sen ote vahvistui ja viimeisetkin vastarinnan rippeet alkoivat murentua, kun se otti vallan aivojeni mielihyvakeskuksesta. Huokaisin ja puhalsin ulos viimeisetkin savun rippeet. Auringon säteet liplattelivat villisti meren aalloilla ja jostain kuului vaimea merilokin rääkynä. Vajosin syvälle tuolini perustuksiin ja rentouduin. Se jos jokin on hienoa mökillä olemisessä, että ei ole kiire mihinkään. Toisaalta itselläni ei nykyisen elämäntilanteen vuoksi ollut juurikaan velvoitteita tai menoja, mutta se ei ollut samanlaista kiireettömyyttä kuin mökillä ollessa. Kaupungin melu autoineen ei ollut järin rentouttaa kuunneltavaa verrattuna meren liplatukseen ja luonnon ääniin. Ei kaupungissa pysty ihastelemaan kaunista auringonlaskua lehtipuiden havistessa. Ei kaupungissa pysty siihen. Ihmisten pyrkimys kontrolloida ja hallita kaikkea oli riistänyt meiltä jotakin olennaista. Kaipuu luontoon tosiaan soi itsessäni vahvana. Kaipuu sen puhtauteen, rauhaan ja kauneuteen. Tuntui ikäänkuin kaupungit olivat jotenkin vääriä ikäänkuin turmeltuneita. Yritys paeta luonnosta turmeltumalla samalla kaikesta siihen kaupunkien välittömyyteen. Yritys paeta omaa itseään juoksemalla lähimmälle kebabkioskille ja pitää kaikkea tätä itsestään selvänä. Seuraavana päivänä kioskki on mennyt kiinni ja vastoin käymisen edessä ihminen turhautuu ja kävelee kotiin. Kotonaan hän istahtaa sohvalle ja katsoo televisiota, mutta huomaa kaukosäätimen jääneen television luokse. Turhamaisuuttaan ihminen ei jaksakaan nousta ja tyytyä räpläämään puhelintaan. Akun loppuessa hän sekoaa. Sitä kaupungit ovat. Ne ovat vain ruumillistumia, jotka ovat syntyneet ihmisten tarpeesta saada kaikki heti. Lihan voi ostaa kaupasta metsästä mättä eläintä itse. Kaiken pitää tapahtua heti, jotta nykyihminen on tyytyväinen, mutta saadessaan kaiken heti hän pettää omaa luontoaan ja vieraantuu itsestään humaltuessaan kaikesta siitä välittömästä mielihyvästä. Siemaisiin olutta mietelmieni päätteeksi. Välitön mielihyvä tosiaan. Kenties me ihmiset tai minä itse kannan sitä mukana, jopa paikoista pyhimmälle. Luontoon. Toisaalla pöydässä keskustelu saunan lämmityksestä oli tulossa päätökseensä. ”Katsotaan sitä myöhemmin” oli 20 minuutin keskustelun päätös. Heh, me laiskimukset emme jaksakaan käydä loppuun edes keskustelua saunan lämmityksen ajankohdasta, vaan lykkäämme sitä tuonnemmaksi ja toivomme, että sauna lämpenisi itsestään.